

Arrest

nr. 60 626 van 29 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en het samenhangend bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BACQUAERT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 23 september 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 23 september 2010 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Aan verzoeker wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.10.2009 werd ingediend door:

A., K.(R.R.): {...}

nationaliteit: Marokko

geboren te Douar Beni Amar op 09.01.1980

adres: {...}

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Niettegenstaande dat betrokkene eventueel sinds 5 jaar ononderbroken in België verblijft, slaagt hij er niet in aan te tonen dat hij vóór 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of, vóór die datum, een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat betrokkene evenmin in aanmerking komt voor criterium 2.8B te beroepen van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is. Bovendien kan uit dit document niet afgeleid worden hoeveel uur per week betrokkene precies tewerkgesteld zal zijn. Hierdoor kan niet afgeleid worden of het loon al dan niet voldoet aan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>). Voor criterium 2.8B is het eveneens noodzakelijk om te weten of betrokkene tewerkgesteld zal zijn voor hetzij bepaalde duur van minstens één jaar of voor hetzij onbepaalde duur. Ook dit staat niet vermeld op de aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werkgever. Dit document kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die aan de hand van verschillende getuigenverklaringen en een aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer en advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene Frans en Nederlands spreekt), doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot zijn lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene zijn voordeel weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is geweest met het gerechtelijk apparaat en van onberispelijk gedrag is, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte haalt betrokkene aan dat hij bij zijn oom A., B. {...} woont, maar verklaart niet waarom dit element op zich een reden tot regularisatie vormt. Bovendien toont hij de verwantschapsbanden met de heer A., B. {...} niet aan.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."*

De tweede bestreden beslissing:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 23/09/2010, wordt aan A., K. {...} (M) geboren te Douar Beni Amar (Marokko), op 09.01.1980, van Marokko nationaliteit, verblijvend: {...}, het bevel gegeven om uiterlijk op 09.03.2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben (2).

REDEN VAN DE BESLISSING:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.*

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste en tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt het volgende in zijn eerste en tweede middel:

"EERSTE MIDDEL: Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schending van artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet. 1. Algemeen juridisch karakter: Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, ge nomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het

grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Met de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motie ven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen ver antwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grond slag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn. Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria 7 te kunnen inroepen. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt. 2.Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht: De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen cor recte redenen waarom het verblijf van tot machtiging werd geweigerd. Verweester stelt dat verzoeker niet in aanmerking komt om geregulariseerd te worden op grond van het criterium 2.8.A. omdat hij er niet in slaagt voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf heeft gehad of voor die datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Verweester heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. Evenmin werden bijkomende vragen gesteld aan verzoeker. Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De bestreden beslissing is dan ook onjuist; Bij gevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden. Dat het middel bij gevolg ernstig is.

TWEEDE MIDDEL: Onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, beslissing overeenkomstig de wet van 29.07.1991 Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze. Dat immers de beslissing die genomen werd door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, onjuist is; I.OPDEBEECK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keu re, 1999, 150 5 Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12.05.1932, Pas. 1932, T, 1666). Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als be wijs van de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft; Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden. Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 23/9/20 10. Dat verzoeker weldegelijk zich kan beroepen op het criterium 2.8.A. van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dat verzoeker wel degelijk een langdurig ononderbroken verblijf in Be1gi aantoon dat minimum 5 jaar bedraagt, hetgeen aanvaard werd. Dat verzoeker wel degelijk pogingen heeft ondernomen om een wettelijk verblijf te bekomen. Dat verzoeker zich geïnformeerd heeft bij tal van instanties, alsook bij zijn toenmalige raadsman Mtr. Christophe DEVOS die zulks bevestigt bij schrijven dd. 10/2/2011. Dat een regularisatieverzoek hem telkenmale werd afgeraden aangezien de kans op slagen quasi nihil is. Dat zulks inderdaad ook blijkt uit de statistieken. Dat indien een verzoek tot regularisatie enige kans op welslagen zou gehad hebben verzoeker inderdaad daadwerkelijk een effectieve poging zou ondernomen hebben waardoor huidige procedure overbodig zou zijn geweest, doch éénieder nam een afwachtende houding aan gelet op de nakende regularisatieprocedure. Dat m.a.w. criteria worden opgelegd die niet ingevuld kunnen worden. Dat éénieder die in België illegaal verblijft zich informeert omtrent de mogelijkheden tot wettelijk verblijf, hetgeen verzoeker uiteraard ook gedaan heeft bij zijn toenmalige raadsman. Niemand wenst in de illegaliteit te blijven! Dat zulks kan geclassificeerd worden onder de algemene noemer van "geloofwaardige poging" Dat verzoeker minstens het voordeel van de twijfel geniet. Dat verzoeker niet

akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 23/9/2010. Dat verzoeker weldegelijk zich kan beroepen op het criterium 2.8.B. van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dat verzoeker een aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer voorlegt waardoor hij aantoonde dat hij kan tewerkgesteld worden vanaf hij geregulariseerd wordt. Eénieder weet of behoort te weten dat aan een aanvraag tot tewerkstelling een arbeidsovereenkomst voorafgaat. In casu was zulks eveneens het geval, doch door een vergissing of vergetelheid werd deze niet gevoegd bij het stukkenbundel van de aanvraag. Op eenvoudig verzoek had deze bestaande en ondertekende arbeidsovereenkomst overhandigd geweest aan de administratie en kon aan verzoeker machtiging tot verblijf worden verleend. Zelfs in het kader van de aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer werd de arbeidsovereenkomst overhandigd aan de Vlaamse overheid, doch blijkbaar is er geen communicatie tussen de verschillende overheden. Verzoeker dreigt hiervan het slachtoffer te worden. Verzoeker moet bovendien vaststellen dat de vereiste arbeidsovereenkomst een overeenkomst is onder de opschortende voorwaarde van het bekomen van een arbeidsvergunning zodat deze in se weinig of geen waarde heeft. Verzoeker heeft bij faxschrijven dd. 25/2/2011 de arbeidsovereenkomst nog overgemaakt aan de bevoegde overheid met verzoek de bestreden beslissing vooralsnog in te trekken. Verweerster heeft dan ook haar beslissing onjuist gemotiveerd. Dat derhalve de bestreden beslissing onjuist is en dient vernietigd te worden gelet op alle aan gehaalde bovenvermelde redenen. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen geven duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissingen zijn genomen. Zo verwijst de eerste bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van criterium 2.8.A en 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009, dat de elementen met betrekking tot de duurzame lokale verankering niet in het voordeel van verzoeker kunnen weerhouden worden, dat alle in België verblijvende vreemdelingen geacht worden zich te houden aan de van kracht zijnde wetgeving en dat verzoeker niet verklaart waarom het feit dat hij bij zijn oom woont een reden tot regularisatie is noch toont hij de verwantschapsbanden met zijn oom aan. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, al. 1-1° van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten; verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Waar verzoeker artikel 8 van de Vreemdelingenwet geschonden acht, dat bepaalt dat "Het bevel om het grondgebied te verlaten {...} vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast" wijst de Raad erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 februari 2011 verwijst naar artikel 7, al. 1-1° van de Vreemdelingenwet en dienvolgens in overeenstemming is met het bepaalde in artikel 8 van dezelfde wet. Zoals hiervoor reeds besproken bevat het bestreden bevel de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen zodat noch een schending van artikel 8 van de vreemdelingenwet noch een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorligt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.3. Verzoeker betoogt in essentie dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering van de eerste bestreden beslissing en meent dat hij zich wel degelijk kan beroepen op criterium 2.8.A. Verzoeker stelt wel degelijk pogingen ondernomen te hebben om een wettig verblijf te bekomen en verwijst naar het zich geïnformeerd hebben bij tal van instanties, alsook bij zijn toenmalige raadsman die zulks bevestigd bij schrijven van 10 februari 2011. Verzoeker poneert dat een regularisatieverzoek hem telkens werd afgeraden aangezien de kans op slagen nihil was zoals ook blijkt uit de statistieken. Indien er wel enige kans op slagen was, zou verzoeker wel een effectieve poging ondernomen hebben. Volgens verzoeker kan zijn vraag tot informatie aanzien worden als een geloofwaardige poging. Wat betreft de motivering omtrent criterium 2.8.B. stelt verzoeker dat hij een aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer heeft voorgelegd waardoor hij aantoonde dat hij tewerkgesteld kan worden vanaf zijn regularisatie. Verzoeker benadrukt dat eenieder weet dat aan een aanvraag tot tewerkstelling een arbeidsovereenkomst voorafgaat en dat dit ook zo was in zijn geval doch dat door een vergissing of vergetelheid deze niet gevoegd werd aan het stukkenbundel van de aanvraag. Op eenvoudig verzoek had deze kunnen overgemaakt worden aan de administratie. Deze arbeidsovereenkomst werd trouwens nog overgemaakt op 25 februari 2011. Tenslotte meent verzoeker dat de vereiste arbeidsovereenkomst een overeenkomst is onder opschortende voorwaarde en dus in se geen of weinig waarde heeft.

2.1.4. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. *In casu* werd de aanvraag van verzoeker ten gronde verworpen. De toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet houdt wat de gegrondheid van de aanvraag betreft het onderzoek in of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft ervoor geopteerd om de wijze waarop hij wenst dat van deze discretionaire bevoegdheid gebruik wordt gemaakt te verduidelijken in een beleidsrichtlijn.

2.1.5.1. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 oktober 2009, en meerbepaald uit het typeformulier, blijkt dat verzoeker zich heeft beroepen op de criteria van punt 2.8.A (ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzaam lokale verankering) van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Criterium 2.8.A bepaalt dat de vreemdeling die zich hierop baseert moet kunnen aantonen dat hij een ononderbroken verblijf van minstens vijf jaar in België heeft voorafgaand aan de aanvraag voor een machtiging tot verblijf en dat hij voor 18 maart 2008 een wettig verblijf in België heeft gehad, waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum, of geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om in België een wettig verblijf te bekomen:

“2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. (...) Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

2.1.5.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter staving van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 oktober 2009 de volgende stukken heeft voorgelegd (zoals ook wordt aangegeven in de inventaris van de aanvraag):

- fiche 1 en fiche 2 (standaardformulier)
- kopie paspoort
- verklaring van woonst
- verklaring V. D. B. L. {...}
- attest van bekendheid R. {...}
- verklaringen (7)
- aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer

De Raad stelt vast dat uit bovenvermelde stukken niet blijkt dat verzoeker vóór 18 maart 2008 een periode wettig verblijf zou hebben gehad of een geloofwaardige poging zou hebben ondernomen om in België wettig verblijf te bekomen.

Waar verzoeker vooralsnog bij zijn verzoekschrift een brief van 10 februari 2011 voorlegt waarin aangegeven staat dat hij advocaat C.D. {...} heeft geraadpleegd in maart 2007, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. In casu heeft verzoeker bovenvermelde brief niet voorgelegd bij zijn aanvraag van 23 oktober 2009 of ten laatste op het moment van de bestreden beslissing. De verwerende partij had bijgevolg op het moment van de bestreden beslissing geen kennis van dit stuk zodat haar niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

2.1.5.3. Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij geen enkele belangenafweging heeft gemaakt in haar beslissing waarmee verzoeker wellicht doelt op de elementen van integratie die hij heeft aangevoerd dient evenwel gesteld dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de elementen die verzoeker ter ondersteuning van zijn regularisatieaanvraag heeft aangevoerd, door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in ogenschouw werden genomen, doch dat deze geoordeeld heeft dat deze elementen niet volstaan als grond voor regularisatie. Immers stelt de bestreden beslissing: *“De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene staat die aan de hand van verschillende getuigenverklaringen en een aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer en advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene Frans en Nederlands spreekt), doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot zijn lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene zijn voordeel weerhouden worden.”*

Waar verzoeker poneert dat er hem geen bijkomende vragen werden gesteld, dient erop gewezen te worden dat het aan de vreemdeling die om een gunstmaatregel verzoekt toekomt om de nodige documenten aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet.

2.1.5.4. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op basis van wat verzoeker in zijn aanvraag heeft aangevoerd op een kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hij niet voldoet aan de voorwaarden van punt 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009.

2.1.6.1. Waar verzoeker stelt dat hij zich wel degelijk kan beroepen op punt 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009, dient vooreerst te worden benadrukt dat noch uit het typeformulier, noch uit de begeleidende brief blijkt dat hij zich op deze regularisatiegrond heeft beroepen. Verzoeker heeft immers enkel de regularisatiegrond 2.8.A. van de instructie aangekruist op het typeformulier.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de verwerende partij volledigheidshalve toch verzoekers aanvraag heeft afgetoetst aan de criteria van punt 2.8.B. van de instructie (werk + duurzame lokale verankering).

Punt 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009 bepaalt het volgende:

"2.8. Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen. (...)

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

(...)

B. Of de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.

Hiertoe :

Moet het dossier binnen drie maanden na de aanvraag aangevuld worden met een positief advies, afgeleverd door de Gewesten betreffende de aangevraagde arbeidskaart B.

Of

Moet het dossier aangevuld worden met een arbeidskaart B afgeleverd door de Gewesten"

2.1.6.2. Uit administratief dossier blijkt dat verzoeker een aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer heeft voorgelegd. Criterium 2.8.B. vereist evenwel het voorleggen van een kopie van een behoorlijk ingevuld model van arbeidsovereenkomst, waarbij deze arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van minimaal 1 jaar ofwel van onbepaalde duur moet zijn en een salaris moet bevatten dat minimaal gelijk is aan het gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen. Nu verzoekers dergelijke arbeidsovereenkomst niet heeft voorgelegd, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om te oordelen dat: *"Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat betrokkene evenmin in aanmerking komt voor criterium 2.8B te beroepen van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is. Bovendien kan uit dit document niet afgeleid worden hoeveel uur per week betrokkene precies tewerkgesteld zal zijn. Hierdoor kan niet afgeleid worden of het loon al dan niet voldoet aan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van 21 jaar wordt dit momenteel vastgelegd op 1387,49 euro (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>). Voor criterium 2.8B is het eveneens noodzakelijk om te weten of betrokkene tewerkgesteld zal zijn voor hetzij bepaalde duur van minstens één jaar of voor hetzij onbepaalde duur. Ook dit staat niet vermeld op de aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werkgever. Dit document kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden."* Het betoog van verzoeker waar hij stelt dat iedereen behoort te weten dat een aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer voorafgegaan wordt door een arbeidsovereenkomst, kan geen afbreuk doen aan de terechte vaststelling van de verwerende partij dat verzoeker nagelaten heeft de vereiste arbeidsovereenkomst over te maken aan de verwerende partij en verzoeker aldus niet voldoet aan de vereiste van criterium 2.8.B.. Zoals reeds hoger besproken komt het aan de vreemdeling die om een gunstmaatregel verzoekt, wat in casu het geval is, toe om alle noodzakelijke documenten te voegen aan zijn aanvraag of ten laatste voor het nemen van de bestreden beslissing ter kennis te brengen van de overheid. Gelet hierop is het argument van verzoeker dat hij na het nemen van de bestreden beslissing de vereiste arbeidsovereenkomst alsnog heeft overgemaakt evenmin dienstig. Verzoekers kritiek tenslotte waar hij stelt dat de vereiste arbeidsovereenkomst onder opschortende voorwaarde is en dus in se weinig waarde heeft, betreft een inhoudelijke kritiek op de voorwaarde zoals gesteld in criterium 2.8.B. waarmee verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met deze voorwaarde doch doet hiermee geen

afbreuk aan de vaststelling dat criterium 2.8.B. de overlegging van dergelijke arbeidsovereenkomst vereist en dat verzoeker nagelaten heeft dergelijk stuk bij te brengen.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.2. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“DERDE MIDDEL: SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL: Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Dat de staatssecretaris zich er toe verbonden heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist om het verzoek van verzoeker tot machtiging tot verblijf als ongegrond te verklaren en het bevel tot het grondgebied te laten betekenen zodat van hem verwacht mag worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst dient in acht te nemen. Dat immers verzoeker zich op het criterium 2.8.A. heeft gebaseerd met name een langdurig ononderbroken verblijf en een duurzame lokale verankering heeft aangetoond. Dat verweerster ten onrechte het criterium niet aanvaardt omdat verzoeker geen geloofwaardige poging zou hebben ondernomen. Dat verzoeker het voordeel van de twijfel moet genieten. Dat verzoeker zich tevens op het criterium 2.8.B. heeft gebaseerd met name een aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer en hieraan voorafgaand een behoorlijk ingevulde en ondertekende arbeidsovereenkomst die weliswaar niet werd medegedeeld bij de aanvraag, doch die op eenvoudig verzoek kon medegedeeld worden. Dat verweerster ten onrechte het criterium niet aanvaardt omdat verzoeker geen arbeidsovereenkomst zou hebben voorgelegd die evenwel aanwezig was bij de aanvraag. Verzoeker merkt op dat een arbeidsovereenkomst steeds onder opschortende voorwaarde gesloten wordt, met name dat iemand slechts kan tewerkgesteld worden van zodra hij geregulariseerd is. Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden daar zij haar onderzoeksplicht niet is nagekomen. Dat verweerster immers zou moeten weten dat de Federale Overheidsdienst van Werkgelegenheid die de arbeidskaarten aflevert zelf de bevoegdheid heeft om de arbeidsovereenkomsten te controleren en indien nodig zij verzoekt voor bijkomende inlichtingen en voorlegging van een arbeidsovereenkomst. Dat verweerster blijkbaar niet de nodige communicatie heeft met de Vlaamse Overheid mbt tot deze arbeidsovereenkomsten die toch een cruciaal element zijn voor regularisatie. Dat verweerster de onderzoeksplicht had na te gaan hoe dat de Vlaamse Overheid tot de concrete invulling gaat van de afgifte van de arbeidsovereenkomst, de concrete werkwijze die zij hanteert in haar procedures zodat verweerster had moeten weten dat de Vlaamse Overheid zelf niet overgaat tot afgifte van een arbeidskaart tot dat er een arbeidsovereenkomst wordt ingevuld, ondertekend cd. Dat verzoeker jarenlang in België verblijft, zoals aangetoond, bovendien kan werken zodra hij geregulariseerd wordt, zijn toekomstige werkgever uiteraard bereid is hem in dienst te nemen van zodra hij geregulariseerd is en reeds een aanvraag heeft gedaan tot tewerkstelling van een vreemde werknemer. Dat verweerster op eenvoudig verzoek deze arbeidsovereenkomst bekomen had, Verweerster is dan ook in zijn onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht onvoldoende nagekomen.”

2.2.1. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Uit de bespreking van het eerste en tweede middel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van criteria 2.8.A. en 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009. Tevens wordt niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat de elementen met betrekking tot de duurzame lokale verankering van verzoeker niet weerhouden kunnen worden als grond voor regularisatie. Met het herhalen van zijn betoog zoals uiteengezet onder het eerste en tweede middel en met de kritiek dat de verwerende partij de onderzoeksplicht had na te gaan hoe de Vlaamse Overheid tot de concrete invulling overgaat van de afgifte van een arbeidsovereenkomst toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen op een onzorgvuldige wijze tewerk is gegaan noch dat zij is uitgegaan

van een verkeerde feitenvinding. De Raad drukt er nogmaals op dat het aan verzoeker toekwam om de nodige documenten ter ondersteuning van zijn regularisatieaanvraag aan te brengen, hetgeen hij evenwel nagelaten heeft te doen.

Het derde middel is niet gegrond.

2.3. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“VIERDE MIDDEL: SCHENDING VAN HET GELIJKHEIDSBEGINSEL: De bestreden beslissing is in strijd met het gelijkheidsbeginsel en houdt een schending in van artikel 10 en 11 van de Grondwet; Dat verweerster stelt dat verzoeker geen beroep kan doen noch op het criterium 2.8.A noch op het criterium 2.8.B. Dat thans aangetoond wordt dat hij sedert zijn aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 23/10/2009 aan alle gestelde voorwaarden voldeed, Zijn toenmalige raadsman bevestigt dat verzoeker hem in de loop van 2007 is komen spreken aangaande zijn illegale verblijfstoestand, doch dat een verzoek tot regularisatie werd afgeraden gelet op de nakende regularisatieprocedure. Verzoeker is in het bezit van een behoorlijk ingevulde arbeidsovereenkomst die op 1/10/2009 ondertekend werd. Dat dit een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel. Op eenvoudig verzoek konden al deze documenten overhandigd worden. De ongelijke behandeling van verzoeker is in strijd met artikel 10 en 11 van de Grondwet. Dat dit middel dan ook gegrond en ernstig is. Tenslotte merkt verzoeker op dat personen die ter goeder trouw geen poging zouden hebben ondernomen tot wettig verblijf voor 18.03.2008 niet in aanmerking komen daar zij die wel een verzoek tot regularisatie (met evt een bevel om het grondgebied te verlaten) hebben ingediend wel in aanmerking komen om geregulariseerd te worden. Dat dit eveneens een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel. Immers is verzoeker te goeder trouw en verblijft sedert zeer lang in België (minimum 5jaar) zodat de voorwaarde die gesteld wordt. men een poging had moeten ondernemen tot wettig verblijf discriminerend is en zorgt voor een ongelijke behandeling. Dat indien verzoeker zulks op voorhand had geweten, hij uiteraard een regularisatieverzoek had ingediend. Dat het laatste middel dan ook ernstig is en gegrond”.

2.3.1. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op het feit dat hij wel degelijk voldoet aan de criteria van 2.8.A. en 2.8.B.. Evenwel blijkt uit de bespreking hoger dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid terzake niet correct is. Verzoekers situatie is derhalve niet gelijk aan de situatie van vreemdelingen die wel de vereiste arbeidsovereenkomst hebben voorgelegd of die wel een geloofwaardige poging om een wettig verblijf te bekomen hebben ondernomen. De Raad stelt aldus vast dat het niet om een ‘gelijk geval’ gaat.

Verzoeker meent dat hij ter goeder trouw was en daarom geen poging zou ondernomen hebben tot het bekomen van een wettig verblijf. Het komt evenwel aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid toe om binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling over de gegrondheid van de aanvraag te bepalen wat begrepen kan worden onder een *“geloofwaardige poging om een wettig verblijf te bekomen”* teneinde te voldoen aan criterium 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker evenwel voor 18 maart 2008 geen enkele poging ondernomen heeft om zijn verblijfssituatie te regulariseren. Waar verzoeker betoogt dat hij ter goeder trouw geen poging ondernomen heeft tot wettig verblijf terwijl anderen dit wel hebben gedaan, merkt de Raad vooreerst op dat niet kan ingezien worden waarop verzoeker zich baseert om te oordelen dat alle procedures door andere vreemdelingen ingeleid bijgevolg ter kwader trouw zijn. Immers komt het aan de vreemdeling zelf toe om te appreciëren of hij al dan niet kans maakt op het verwerven van een verblijfsstatuut. Het gegeven dat verzoeker er in het verleden voor geopteerd heeft – om welke reden dan ook – om niet te trachten een verblijfsstatuut te verwerven is enkel toe te schrijven aan verzoeker zelf en kan de overheid niet ten laste gelegd worden. Verder dient gesteld dat een poging om een wettig verblijf te bewerkstelligen inhoudt dat men tracht iets te verkrijgen, wat niet betekent dat dit tevens het gewenste resultaat oplevert. Verzoekers betoog is bijgevolg niet ernstig.

Het vierde middel is ongegrond.

2.4. In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van de redelijke termijnvereiste.

Verzoeker betoogt als volgt:

“VIJFDE MIDDEL: OVERSCHRIJDING REDELIJKE TERMIJN De bestreden beslissing werd genomen op 23/9/2010 en ter kennis gebracht op 8/2/2011; verweerster heeft maar liefst 5 maanden nodig gehad

om de bestreden beslissing ter kennis te brengen. Al die tijd is verzoeker nodeloos lang in het ongewisse gelaten en werd hem elke mogelijkheid tot tewerkstelling ontzegd"

2.4.1. Waar verzoeker de schending van het beginsel van de redelijke termijn inroept, wijst de Raad erop dat het beoordelen van de termijn waarbinnen een beslissing werd genomen, in concreto moet gebeuren aan de hand van de specifieke omstandigheden van de zaak. In dit kader benadrukt de Raad dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen, hierbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag dient te leggen en dat dit een zekere tijd vergt. Bovendien dient te worden onderstreept dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. In casu dient vastgesteld te worden dat verzoeker belang ontbeert bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing hem eerder ter kennis had moeten worden gebracht. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan noch dat, zoals verzoeker voorhoudt, hij een kans op tewerkstelling zou hebben.

Het vijfde middel, in zoverre het al ontvankelijk is, is ongegrond.

2.5. In een zesde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

"ZESDE MIDDEL: SCHENDING ART.8 EVRM Bovendien maakt verzoeker deel uit van het gezin van zijn oom die dezelfde naam draagt, diens echtgenote en hun 4 kinderen. De verwantschapsbanden werden onderzocht door het OCMW, doch is er geen communicatie tussen het OCMW en verweerster. Indien verzoeker wordt weggerukt uit zijn vertrouwde milieu wordt art. 8 EVRM ernstig geschonden niet alleen wat zijn persoon betreft, doch ook wat betreft de overige gezinsleden".

2.5.1. . Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.5.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.5.3. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

2.6. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.7. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de stelling dat hij deel uitmaakt van het gezin van zijn oom, diens echtgenote en hun vier kinderen en dat de verwantschapsbanden werden onderzocht door het OCMW maar dat er geen communicatie is tussen het OCMW en de verwerende partij. Verzoeker onderbouwt deze stelling geenszins met enig concreet stavingsstuk. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag verklaard had samen te wonen met zijn oom. Verzoeker heeft deze verklaring evenmin ondersteund door enig concreet stavingselement. In casu kan

niet aangenomen worden dat verzoeker een effectief gezins- of familieleven heeft in België. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kon aldus in redelijkheid oordelen dat: *“Ten slotte haalt betrokkene aan dat hij bij zijn oom A., B. {..} woont, maar verklaart niet waarom dit element op zich een reden tot regularisatie vormt. Bovendien toont hij de verwantschapsbanden met de heer A., B. {..} niet aan.”*

Het zesde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP

S. DE MUYLDER